

lvashatunk.

ségről. Ma
— Keresse-
nben, hogy
hősi tette-

5:1—11. —
nel számol
ól, a gyó-
l azt sem,
tán a gyü-
dolog el-
a gonosz
bálja ke-
t, hogy ha
ink, hama-
gy akadá-

neve igen
regyelmes”
nem ilyen
ékulacso-
gyekeznek
közösség-
an anyagi
felszaba-
nd nyüge
megtartása
tudja? . . .
a közös-
marad va-
riselésében

tarják ve-
Urát. Be-
akarnak
y a nagy
k a hívők
g lakozik.
s bűnébe

enkit nem
csolja. Az
ajdonsága,
szereti az
Említjük
mértéket.
z tud, aki
az ilyen
etéségnek

Tízparan-
? — Mi a
ntatás kö-

Sándor

volt ap-
stvér te-
vott ha-
tegtérse
i kisipa-
hívőse-
ője volt
el teljes
nel vi-
ést vál-
baptis-
gyüle-
szolgált

Beszjá-
szusan-
torában.
augusz-

né 1974.

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XVIII. (LVIII.) 39—40. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1974. NOVEMBER 3.

Nyilatkozat

Kétségbevonhatatlan adatok és megdöbbentő tények bizonyítják, hogy a Dél-koreai Köztársaságban és a Fülöp-szigetek Köztársaságban embertelen katonai terror dühöng, a politikai vezetők visszaélnék hatalmukkal, megsértik és lábbal tiporják a legegységesebb emberi szabadságjogokat, elnyomják, jogtalanul bebörtönözik, megkínózzák és fizikai megsemmisítéssel fenyegetik azokat, akik a társadalmi igazságosságért és haladásért, az emberi szabadságjogokért harcolnak, vagy ezt a harcot támogatva küzdenek a kormánypolitika terrorja és a katonai diktatúra ellen. A jogtalanul bebörtönözött, megkínzott és meggyilkolt áldozatok száma már eddig is igen nagy és napról napra növekszik.

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa, csatlakozva a világ haladó közvéleményéhez, osztozva annak felháborodásában, megkérdőjelezi és elítéli az embertelen elnyomást és terrort, felhívja a tiltakozó szavát a szabadságjogok meggyalázása ellen.

Követve a Keresztyén Békekonferenciát, valamint több más nemzetközi egyházi testület állásfoglalását, szolidaritásunkról biztosítjuk azokat a keresztyéneket és lelkészeket, akik hitüknek engedve támogatják a külső imperialista segítséggel fenntartott kormánypolitika és katonai diktatúra ellen tömörülő haladó erőket, ezekben az országokban.

Visszhangot adva az e területen élő haladó egyházi és társadalmi körök megnyilatkozásainak, a béke erői együtt követeljük a szükség- és hadiállapot, a terror és a katonai diktatúra azonnali megszüntetését, a jogtalanul bebörtönözött hazafiak és politikai foglyok haladéktalan szabadon bocsátását.

Felhívással fordulunk az egyházakhoz és keresztyénekhez, hogy evangéliumi felelősségüket gyakorolva, könyörögjenek és szálljanak síkra e két ország népeiért és szabadságukért, valamint minden jóakarát emberhez: támogatásuk harcukat az elnyomás ellen, az emberi szabadságjogok, a társadalmi igazságosság és haladás biztosításáért.

Budapest, 1974. szeptember 23.

A Magyarországi Egyházak
Ökumenikus Tanácsa

Magyar javaslat

A Baptista Világszövetség Végrehajtó Bizottságának lousvillei ülésén a Határozati Javaslato Bizottsága többek között beterjesztette a segélybizottság határozati javaslatát, amely tíz pontban foglalkozott a népek aggasztó élelmiszeri helyzetével és javaslatokat tett a javak igazságos elosztására nézve.

A segélybizottsági javaslatokhoz a magyarországi baptista delegáció kiegészítő javaslatot terjesztett be, amelyet a plenáris ülés teljes egészében elfogadott.

A magyar javaslat így hangzik:

Meggyőződésünk, hogy hatékony segélyszolgálat nem történhet, amíg nincs tartós béke a földön. A nyomor és az éhínség — egyéb okok mellett — a háború természetes következménye. Érezzük, hogy keresztyén kötelességünk aktívan részt venni a nemzetek közti megértés előmozdításában. Olyan tevékenység ez, mely hozzájárul a békéhez. Béke és igazság azok az előfeltételek, melyek lehetővé teszik a nemzeteknek, hogy a siker reményében munkálkodjanak a világ sürgős anyagi szükségleteinek kielégítése érdekében.

A reformáció áldásai

„Mi tetszik nekem a reformáció áldásaiból?”

Ezt a kérdést nekem tette fel evangélikus lelképásztor-testvérem és erre a feleletet evangélikus gyülekezetben kellett megadnom. Nem esett nehezemre ez a feladat, nemcsak az ökömené szellemében, hanem azoknak a tényeknek ismerete mellett, amelyek a reformációhoz, jelen esetben főleg a lutheri reformációhoz fűződnek.

1. Meggyőződésem, hogy a reformáció Isten akarata volt. Isten munkája, és annak bizonyult a mai napig.

Ha a reformáció korának egyházi vezetőiben legalább Gámbiél józan bölcsessége lett volna, soha nem került volna sor vallásháborúkra, és a durvaságig fajult ellenreformációra. Nyugodtan ki lehetett volna mondani, hogy ha Istentől van, amit ez a fiatal szerzetes, Luther hirdet, kár ellene tusakodni. Ha nem felülről van, úgyis összeomlik. Sajnos azonban ez a higgadt bölcsesség hiányzott, viszont a reformáció évszázadok óta, külső és belső veszedelmek ellenére ma is végzi áldott munkáját.

Istentől volt, hogy a reformáció Németországban kezdődött. Németország abban az időben nem volt egységes birodalom. Fejedelemségekre oszlott.

Az egyház romlása miatt, mások is, régebben is, több helyen szót emeltek. Ezek voltak az előreformátorok. Ilyen volt Olaszországban bresciai Arnold, akit 1155-ben megfojtottak, holttestét máglyán elégették. Ilyen volt Firenze nagy fia, Savonarola Jeromos, akit fellépésében, hatásában, tragikus sorában legjobban Keresztelő Jánoshoz lehet hasonlítani. Őt 1498-ban szintén megégették. Angliában Wicklef János oxfordi egyetemi tanár egy főúr birtokán természetes halállal halt ugyan meg, de mert szót emelt az egyház bűnei ellen, mert a bibliát is lefordította, az egyetemről eltávolították. Halála után 31 évre a konstanzi zsinat tanait elátkozta, csontjait kiásatta és elégettette. Legismertebb Husz János tragédiája. Csehországban végzett előreformátori munkát. Császári menlevéllel ment el a konstanzi zsinatra. Ennek ellenére 1415. július 7-én elégették.

Luther Németországban ezt a sorsot elkerülte. Pedig az egyház őt is kiátkozta. Lett volna a máglyájára elég rőzse is. De Isten nem engedte meg, mivel Luther egyházreformáló művét Isten hosszú időre alapozta meg.

Istentől való volt a reformáció kezdésének ideje is. Luther minden tanítását a Szentírásra alapozta. Csakhogy a Szentírás, mivel Luther ideje előtt csak másolással terjedhetett, roppant drága volt.

De „Luther szerencséjére”, kevéssel az ő fellépése előtt találta fel Gutenberg János a könyvnyomtatást. Ennek óriási jelentőségét Luther nemcsak felismerte, hanem ki is használta. Német nyelvre lefordított bibliáját, majd hitvitázó iratait, beszédeit a könyvnyomtatás segítségével csakhamar az egész Európában elterjesztették.

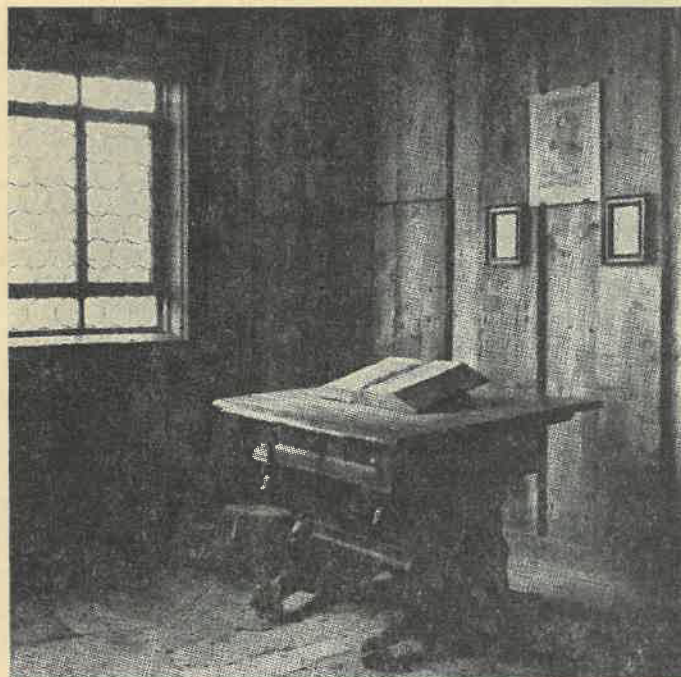
A világpolitika is kedvezett a reformáció ügyének. A hódító török birodalom elindult Európa meghódítására. A Balkán után nyugat kapuja, Magyarország is elvérzett a mohácsi csatában. Történelmi tény, hogy míg hős népünk 150 éves végvári harcokat folytatott a török birodalom ellen, Nyugat-Európa ráért hitvitákat folytatni. Ha ez a gigantikus küzdelem nem köti le a Habsburg uralkodók figyelmét és erejét, nekik is több idejük lett volna máglyák gyújtogatására. Szomorú tény, hogy „nemzeti nagylétünk nagy temetője, Mohács” előtt, egy évvel a rákosi országgyűlés kimondta, hogy az összes lutheránust meg kell égetni.

Az is elősegítette a reformáció terjedését, hogy abban az időben az országhatárok nem voltak zártak. Tanulni vágyó ifjak, diákok, iparoslegények, vásári kereskedők előtt a nyugati országok egyetemei és vásárai könnyen megközelíthetőek voltak. Akik onnan hazajöttek, nemcsak diplomát és iparcikket hoztak magukkal, hanem a reformáció eszméit és iratait is.

Ezek a történelmi tények a reformációval kapcsolatban a Róma 8:28. igazságát bizonyítják. Luther szerette Istent. Isten is őt. Ezért történhetett meg, hogy minden körülmény elősegítette a reformáció diadalát. Azóta négyszáz év bizonyította, hogy a reformáció Isten akarata és munkája volt.

2. A reformáció azonban nemcsak a lutheri egyház számára jelent kimeríthetetlen kincseshányát. Belőle az egyetemes keresztyénségnek felbecsülhetetlen áldása van.

Egyik legnagyobb áldás, hogy a reformáció a nép kezébe adta a Szentírást, még pedig a nép nyelvén. Azzal, hogy nem kell először héberül, görögül, vagy latinul megtanulni, azoknak, akik a bibliát akarják olvasni, hanem a nép anyanyelvén

Luther szobája Wartburg várában

lehet olvasni. Isten országa ügyének nagy nyeresége. Azóta — a misszió révén — a világ minden táján. Sok ország nemzeti kultúrája éppen a Szentírásnak a nép nyelvére való fordításával kezdődött. (Nem véletlen az sem, hogy a magyar nyelv legrégibb írásos emléke, a Halotti beszéd és könyörgés, szintén egyházi tartalmú szövegmű.)

A lutheri reformációban Isten egyensúlyozó művészetét is csodálom. A reformációnak tulajdonképpen két motorja volt. Az egyik, a legerősebb, Luther. A másik, a halkabb járású, Melancthon Fülöp. Csodálatosan egészítették ki egymást! Melancthon nagy tudásával, de szelíd, higgadt természetével nagy áldás volt Luther számára. Amikor a reformáció lázában Luthert heves természete már-már elragadta volna, Melancthon őt nyugodtabb, békésebb vizek felé terelte. Melancthon a nagy reformátornak hű társa, tanácsadója, állandó támogatója, barátja volt. Luther nagy vitáiban, a hittételek rendszerbe foglalásában, különösen az ágostai hitvallás megalkotásában végzett munkájával örökre elévülhetetlen érdemeket szerzett. Ez is Isten műve.

Az is bizonyos, hogy a reformáció nagy egyházai, általában nagyobb türelmet tanúsítottak a később keletkezett kisebb felekezetek irányában. Azt ugyan nem mondhatjuk, hogy soha, sehol nem éltek vissza akár hatalmi, akár létszámbeli túlsúlyukkal. De ha a mégis jelentkező féltékenység, türelmetlenség ritkán vett igénybe durva eszközöket e más hiten élők elnyomására, azt nemcsak az úgynevezett „felvilágosodás” terjedésének lehet köszönni, hanem az evangélium szívvel-lelket nemesítő hatásának. Amikor pedig napjainkban az ökömenikus mozgalom az egész világon mind jobban erősödik, túlzás nélkül meg lehet állapítani, hogy a nemes törekvésekben a reformáció két nagy egyháza fejt ki legnagyobb tevékenységet.

Azt is a reformáció javára lehet írni, hogy a reformáció egyházai ki merték mondani, hogy az egyházat mindig reformálni kell. Ez így is történt. Volt idő, amikor a reformáció egyházai nagy mélységek felé sodródtak. A halott ortodoxia, a racionális teológia szinte a sírját ásta meg a reformációnak. De az egyház halála elmaradt. Az egyházat újból reformálták. Amikor néha úgy látszott, hogy az egyházi élet hideg formalizmusba dermed, egy-egy kegyességi mozgalom belmissziós munkája a hitélet felébresztésével, a gyakorlati keresztyénség felújításával új vérkeringést indított el a halottnak mondott egyházban. Istennek legyen hála, ez nemcsak a múlt századok csillogó, de folyton halványuló emléke, hanem ma is érezhető folyamat.

Különös, hogy amikor a ma egyháza nem rendelkezik nagybirtokkal és egyéb uralmi lehetőségekkel, tagjai csodálatosképpen közelebb kerültek egymáshoz, az emberhez, sőt bizonyos, hogy Istenhez is. A régen uralkodó egyház ma szolgáló egyház minőségben megtalálta helyét az új világ szocializmust építő rendjében. Ez azt bizonyítja, hogy az Úr Jézust követő egyház a legmodernebb körülmények között is végreheti Urunktól kapott misszióparancsát. Formák, módszerek, misszióeszközök változhatnak, de az egyház küldetésének lényege, a másokért való szolgálat, megmarad a világ végéig.

„Az Istennek pedig legyen hála az Ó nagy ajándékáért”, a reformációért, mely évszázadok óta Isten akarata és Isten munkájának bizonyult.

Békefi Pál

Mérföldköveknél (1.)

Özvegy Bretz Vilmosné testvérünket (Gerwich Amáliát) az ország minden táján „Bretz nének” ismerik. Közvetlensége, szerénysége, szolgálatkészsége nem szorul bizonyításra. Szeptember 30-án volt 70 éves. Gyermekek és ifjúévei az újpesti misszió indulásának idejére esnek. 10 éves volt akkor, amikor elkészült az újpesti imaház, és ő is ott volt — 10 évesen! — a fehérruhások között az új imaházban rendezett első bemerítésen.

Bretz néni az Úr Jézusról mindig és mindenkinek kész bizonyosságot tenni, de nehéz szóra bírni, ha azt kérjük tőle, hogy magáról beszéljen. Ezt tudva táskába rejtettem a magnetofont, amikor legutóbb meglátogattuk. Mivel csak háromman ültünk az asztalnál, megkockáztattam a kérést: Elég régen ismerjük már Bretz nénit, de olyan keveset tudunk a gyermekkoráról — mi lenne, ha tetszene nekünk egy kicsit beszélni erről. — En? — mondta meglepődve. Már-már azt hittem, hiába próbálkozem, amikor egyszer — minden átmenet nélkül — elkezdett beszélni. Amit azután hallottunk, az egy örömtől áthatott, háláadás-tól duzzadó prédikáció volt. Magáról beszélt, szüleiéről, gyermekéveiről, de mindig a gondviselő Isten maradt e bizonyosságtétel középpontjában, az Úr, akit ő „nagyon jó Istennek” szokott nevezni.

Hadd szólaljon meg most Bretz néni úgy, mint azon az estén csendes kisházában, s hadd elevenedjék meg szavai nyomán a magyar baptista múlt egyik legszebb korszaka!

Édesanyám 18 éves volt — kezdte —, amikor bibliaárusok bizonyosságtételére megtért. Nagy „szégyen” volt ez a tekintélyes szépségű családra, olyan nagy, hogy Barcs Jankának ezt mondta édesanyja: Most aztán menj, ne csak a városból, hanem az országból is! A fiatal leány kénytelen volt elhagyni családját. Abban az időben sokan vándoroltak ki Amerikába, ő is elhatározta, hogy elhagyja hazáját. Clevelandba ment. Egy német gyülekezetben szegénygondozó lett. Látogatta, ápolta a betegeket, s abból a kis pénzből tartotta fenn magát, amit ezért a szolgálatért a gyülekezettől kapott. Egyik barátja külszíni utazásánál, ő azonban 6 év után visszatért hazájába, mégpedig azért, mert édesanyja levelet írt neki, amiben elpanaszolta, hogy nagyon be-

teg és nincs aki ápolja. (Hazajött azt az édesanyját ápolni, aki korábban kimagadt!)

Retúrjegyet váltott, mert az volt a terve, hogy visszatér Amerikába. Édesanyja hamar meghalt. Indulni akart vissza, de Meyer testvér lebeszélte erről. Azt tanácsolta neki, hogy legyen ápolónő. Megfogadta a tanácsot, és miután elvégezte az iskolát, kórházban helyezkedett el. Ekkor ismerkedett meg a papával.

A papa — mint tudjuk — Gerwich György, volt újpesti lelkipásztor testvér. Hogyan emlékezik rá Bretz néni?

A papa bánáti, édesanyám szépsége volt, és Pesten találkoztak. Édesapám másfél éves korában félárván maradt. A nagyszülők nevelték. Jól tanult. Nagyon szerette a földrajzot meg a történelmet. Katonatiszt akart lenni. A gyám azonban nem egyezett bele abba, hogy tanuljon, azt mondta: Az én fiaim se tanulnak, fölösleges akkor, hogy egy árva gyerek iskolába járjon. Asztalos tanulóknak adta. Reggel 5-től este 9-ig dolgoztak. Havonta egyszer-kétszer mehetett haza. Édesanyja — aki imádkozó evangélikus asszony volt — ilyenkor buzdította a Bibliá olvasására. Miután föl szabadult, Pesten helyezkedett el. Unokanővérénél lakott. Már az első vasárnapon templomba szeretett volna menni. Rokonai azt tanácsolták, hogy menjen a Wesselényi utcába, van ott egy német közösség — a Deák téri templom ugyanis messze van. Följárnak, hogy elkísérik. Elmondták, hogy ők már voltak ott többször és nagyon jól érezték magukat. A papa elment velük, nagyon tetszett neki minden, nem is maradt el többet. Megtérése után az volt a vágya, hogy sok embernek beszélhesen az Úr Jézusról. (Korábban is töprengett azon, hogy mit lehetne tenni az egyszerű, tanulatlan munkások érdekében, tervezett is egy önképzőkört. De rájött, hogy az embereknek sokkal nagyobb szükségük van Istenre, mint bármiféle ismeretre.) Munka után a peremvárosokat járta (Budafok, Csepel, Buda-keszi stb.), és ahol csak alkalom adódott, bizonyosságot tett Jézus Krisztusról. Meyer testvér tanácsára — később — Temesvárra ment, ahol már volt egy kis gyülekezet. Igét hirdetett abban a városban, ahol korábban önképzőkört akart létrehozni. Itt érezte először, hogy többet kellene tudnia a Biblia felől, ta-

nulnia kellene. Vágya teljesült. Miután elvégezte a Hamburgi Szemináriumot, hazatért Magyarországra. Hazatért, annak ellenére, hogy anyanyelve német volt, s még is hívta egy nagy német gyülekezet lelkipásztornak. Azt mondta, hogy a saját népe között akarja hirdetni Isten Igéjét. Itthon az újpesti gyülekezet hívta meg, amelynek 20 tagja volt.

Ekkor ismerkedett meg a mamával. Abban a levélben, amelyben feleségül kérte, azt írta, hogy kényéren és vizen kívül egyebet nem tud neki ígérni — ennyit megígért az Úr —, de nagyon örülne, ha így tudná vállalni vele együtt a szolgálatot. A mama beleegyezett. Együtt vállalták a 20 tagú gyülekezet pásztorlását. A jó Isten nagyon nagyon kegyelmes volt. Sokan megtértek, többek között Nagy Pál testvér, aki az első tanító volt a magyarországi baptisták között. A fiatalok csoportokban jártak missziózni Angyalföldre, Rákospalotára, Pestújhelyre — ezeken a helyeken gyülekezetek is alakultak.

En kislány voltam, de engem is vittek magukkal a fiatalok. Emlékszem, egyszer jajgattam, hogy nagyon elfáradtam. Az egyik fiú fölvetett. Katica, a nővérem pörölt: Nem szégyelled magadat! Ezután csak futva vitt egyik saroktól a másikig, hogy ne lássa Katica. Elég kicsi lehettem, hogy hagytam magam vinni.

Amíg jó idő volt, az utcákon és tereken énekeltünk, beszélgettünk az Úr Jézusról. Mire bejött az ősz, már akadtak olyan családok, amelyek meghívtak bennünket azzal, hogy náluk is megtarthatjuk az istentiszteletet. Újpesten is megszervezte a papa a munkát. Az imaházon kívül a Tél utcában, a Nyár utcában, Vágner testvéreknél és más helyeken is volt délutáni bibliaóra. Este aztán mindenki együtt volt az imaházban, a régi ben, amely egy hosszú ház volt. A mai kisterem volt az imaház, mögötte volt a mi lakásunk, ezután egy nagy szoba következett, amit ifjúsági helyiségnek használtunk. Ebbe az imaházba annyian jöttek, hogy a padok között is szorosan álltak. Alacsony volt, gyorsan elhasználódott a levegő. Olyan volt a zsúfoltság, hogy a papa egy alkalommal rosszul lett. Megpattant a tüdejében egy ér. Hetekig mozdulatlanul kellett fektetnie, sokáig nem szolgálhatott. Ekkor kezdtek gondolkodni a testvérek azon, hogy építeni kellene egy új imaházat.

(Folytatása következik)

Ifjú Almási Mihály

A zsidóktól megvetett samaritánusokra is volt ideje, náluk maradt két napig (Jn 4:40). Akik ezt látták, hogy Jézus Krisztusnak a sürgős tennivalók között a sürgősebbre, a könyörületre van ideje, azok dicsőséget adtak Istennek.

Jézus hatalma szeretettel párosul

Joggal és bátran kérdezhetné a Mester: „Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?” Jézusnak hatalma van bármit cselekedni, de szeretetéből fakad, hogy lehetőséget adjon az imádkozónak kérésre megfogalmazására is. Vajon tudja-e a bűnbocsánatért, könyörületért esdő koldus, hogy az ember kérése nem haladhatja meg Jézus hatalmát? Ha mégis van teljesíthetetlen kérésünk, éppen szeretetéből eredően — javunkra tagadta meg. Ezt a bűnbocsátó szeretetet érezve, telhetett meg az imádkozó szíve olyan hittel, hogy merjen továbbmenni kérésével: Uram, hogy lássak! Lássak, hogy elkerülhessem a botlódást, hogy láthassam jövőmet! Lássak jót tenni! A Szeretet Hatalmának csak egy szavába került: *láss!* És lehullt a hályog, s a látás áldott eredménye bekövetkezett: követte Jézust. Dicsőítette Istent. A szeretet nem fukarkodik az elismeréssel, dicsérrel sem: „A te hited téged megtartott”. A hatalom — szeretet nélkül — lehet zsarnokság, de szeretettel — a legnagyobb segítség!

Lk 19-ből tudjuk, hogy Zákeusnak is volt hatalma. Szeretet nélkül azonban patvarkodással gyűjtögette vagyonát, sanyargatta a szegényeket. Jézus viszont örök értékű kincset — üdvösséget ajándékozott Zákeusnak is. Hatalma volt rá és szerette a bűnösöket. Zákeus azonnal halálával áldozó ünnepet rendezett.

Látta a sokaság Jézus Krisztus szeretettel teljes hatalmát, magasztalta Istent. Ma is ez a hivatása a háláadó ünnepnek. Azért imádkozom, hogy bennem, hívő emberben látható legyen a ma is munkálkodó Jézus Krisztus, aki a szeretet hatalmát gyakorolja az egész emberiség javára.

Papp József

„Elég néked az én kegyelmem”

2 Kor 12:9

Pál apostol e levél írásakor nagyon nehéz helyzetben volt. A Sátán angyala gyötörte; sok nehézségen ment már át az apostol. Kibírta mind anélkül, hogy csak elvételéért is imádkozott volna. Most „háromszor” imádkozott a tövis elvételéért. Imádságára ezt a feleletet kapta: „Elég néked az én kegyelmem” és tényleg elég volt.

Isten kegyelme igen sokféle módon és eseten nyilvánult meg Pál apostol életében. Isten kiválasztotta Pált. Isten tudta előre, hogy Pál elfogadja majd kegyelmét és az Evangélium hűséges szolgája lesz.

Isten kegyelme várt Saulusra és megengedte, hogy úgy éljen, hogy később majd maga felett kimondhassa: „a bűnösök közül a legnagyobb”. Isten kegyelme alkalmat készített Pálnak, hogy találkozzék az Úr Jézus Krisztussal. E találkozás sorsdöntő volt Pál életében. Rögtön úgy döntött, hogy szolgálja az Urat, és ezt kérdezte: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem”. E döntéshez hű maradt egész életén át.

Isten kegyelme folytán indult el a hit útján: „Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Isten kegyelme folytán volt felfelé ívelő élete, amit ő így jelez: „dicsőségről dicsőségre”. Isten kegyelméből választott el az Evangélium szolgálatára. Ebben a szolgálatban vitte az Evangéliumot Szíriába, egész Kis-Ázsiába, Macedóniába, Görögországba, Dalmáciába és Rómába. Ez idő alatt írta meg a mérhetetlen értékű leveleit. Isten kegyelme és áldásai folytán vallotta: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít”. Pál Isten kegyelme folytán végezhetette el a rábízott feladatot, készülhetett a mártírhálálra. Ez a készülődés kitűnik szavaiból: „A nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, végeztem eltették nekem az igazság koronája”.

„Elég néked az én kegyelmem” nagy tény, és ez erő és minden áldás forrása azóta és elég minden megtért hívő léleknek. A kegyelmenél nagyobb és több nincs, de kevesebb nem elég. A kegyelmet meg nem érdemlően, ellenszolgáltatás nélkül felajánlja Isten. A kegyelem Isten álláspontja a megtért bűnös felé.

Oh, bízd magad e kegyelemre!

Baranyay Mihály

Isten kavicsai

A Kezdet ködétől elválasztva
hőmpölyög az IDŐ végtelen...
Kis kavicsok az Isten kezéből
belehullunk.

És csak így merem
végiggondolni a gondolatot,
hogy egyszer, ha a mi időnk lejár,
ugyanaz a Kéz lenyúl majd értünk,
és tenyerébe — időtlen — bezár.

Lukátsi Vilma

Én Uram, Istenem!

Azt még megértem, oh,
Királyok, Királya,
Hogy a mi tengernyi
bűneinket látva
Könyörültél rajtunk,
És hogy meg ne haljunk:
Királyi székedből,
Mennyei fényedből,
Szeretettel telve
Lejöttél a földre
Mert szeretni: áldás,
És szeretni: édes.
Halálig szeretni:
Szent, gyönyörűséges.

De azt meg nem értem,
Fájdalmak Embere,
Hogy amikor rád tört
A kínok tengere
S főpapi szó mondta:
Szállj le a keresztről...
Te sápadt-véresen
Függtest a kereszten.
Bár fájt a szenvedés,
Köpi, arcverés,
A gúnyolók szava,
Gyávan futók hada:
Keresztfán maradtál!
Gyalázatban haltál
Rettenetes halált,
Mikor szíven talált
Lándzsa hegyes vasa...
Én Uram, Istenem!

Békési Pál